10 (staat 11)
wirde moasten, hwertroch ’t er oarder en regel bleauw yn ’e hûs!
Siete, de hoppe stiet, r es by de hikke te sjen! Hy smyt ynienen de
efterpoaten heech yn ’e loft. Soe dat no weze fan kleare barre wille?”
tinkt Anke. “Soe ’r de maitiid rûke?” tinkt hja. “Hoewol… nach jeden
December, folgt wieder ein Mai.” Lokkich mar. De snie, glydt
ratteljend fan ’t dak. “Sje, sa!” tinkt Anke. “Lit de sinne mar skine!”
“Sa, wirde de diken wer begeanber, ek. Al dy minsken en feral de
bern, dy’t op ’e dyk wêze moatte. Dea-emg!” tinkt Anke.
Lokkich bin de strui-weinen op ’e dyk. En, troch de sinne waarmte
(no dei út, dei yn) tsogget het al gâns ’n ein op. Joah hat er sa syn
niget ek oan! Mar… dit tinkt al wer oan gers. Anke hat it oer de
hoppe. Dat fynt hja no belangryk. Sa hat els syn betinksten. En
sadraeit de tiid. En, nog altyd draaije Anke’s tinzen, oer 40–45 wer ’t
hja sûnt ’t 39 jier, sa kop en earen by helle west hawwe. Altyd nog
draait ’t yn har om. As de ….. skrikken wei jowt, as hja ’t foar har
eagen barren sjocht, hwet hja fan oerlevering wist, dan wurdt
hja mislik. “’k Sil de ienichste wol net wêze,” tinkt hja dan. En hoe
stiet dat ek wer yn ’e Bibel?” tinkt hja… Oer myn eachappel
oanreitsje. Dan sil ’t wol goed, tinkt hja. Mar… en dan draaije har
tinzen wer: Eanleas: “De fam fan tante Gré, fan tante Fine, fan tante
Ger! ’n ploechje mar op ’e miljoenen deaden. De skildersfeint út
Dútsklân wist het net iens. Hy hie syn hânlangers. Dy, dûtse soldaten
dy’t net meidwaan woene oan het fusilleren fan ’t ûnergrounse folk,
forsopen hja. Om het “Scholtenshûs”, (Greens) leine hja. Yn ’e greft.
Harm, maeten. Krekt as yn ’40, oan ’e oaslutdyk. Dêr’t de iene ploeg
Dutsers de oare ploeg opdriuw. Hup! Us folk (yn’e bunkers) rattele it
folk sa fan ’e dyk. Hja dreauwen dêr, kreas, yn ’t wetter. ‘t Kader
idem. Hwer’t dat folk wist fan wânten…! En, Jan soldaat?Anke,
hearde soks. Hja seach allinich einlease och goede mannen en
beroedeling sieten d’r under rigels, prachtige hynders! Mei
jonge kreaze manlju d’r op. De measten hâlden harren eigen hynder
net allinnich, mar ek nog ien oar hynder halden hja fest! Kloften en
kloften rounen de dyk del, yn ’40. Anke seach ’t, út de eachshuken
oan,
en neist har barde…

Uitleg:

Anke (Beppe) ziet hoe het leven op de boerderij weer op gang komt en hoe het paard Joah speels reageert op het naderende voorjaar.

Tegelijk dwalen haar gedachten onwillekeurig af naar de oorlogsjaren 1940–1945, die diepe indruk op haar hebben gemaakt. Ze herbeleeft verhalen en beelden van geweld, executies en onderdrukking, die haar nog steeds misselijk maken. Het contrast tussen het rustige boerenleven en die traumatische herinneringen is groot. Het fragment laat zien hoe het verleden blijvend doorwerkt in haar gedachten en gevoelens.

wirde moasten, hwertroch 't er oarder en regel bleuw, yn
'e hûs! Siete, de hoppe stiet, 'r es by de hikke to sjen!
Hy smyt grienen de efter peaken heech yn 'e loft. „Scoe 't dêt no
wêze, fen klearebarre wille?" tinkt Anke. „Scoe 'r de maytiid
rûke?" tinkt hja. Hwent .... nach jeden Desember, follget wieder
ien Mai. Lokkich mar. De snie glydt rûtteljend fen 't dak!
„Sje sa," tinkt Anke. „Lit de sinne mar skyne."
„Sa, wirde de dyken wer begeanber, ek. Al die minsken en fral de
bern, die 't op 'e dyk wêze moatte. „Dea-eng," tinkt Anke.
Lokkich binn' de strui-weinen, op 'e dyk. En, troch de
sinne, (wârmte) (no dei ût, dei yn) tsogget het al gâns 'n ein, op.
Joah hat er sa syn niget ek oan. Mar... dy tinkt al wer oan gêrs.
Anke hat het oer de hoppe. Dêt fynt hja no belangryk. Sa,
hat elts, syn betinksten. En sa draeit de tyd. En, nog altyd
draeije Anke's tinzen, oer 40-45, wer't hja sûnt '34, sa,
kop en earen, by helle west (wenne) wiene. Altyd nog draeit het
yn har om. As de Radio stikken wei jowt, as hja 't foar har
eachen barren sjocht, hwet hja fen oerlevering wist, den wird
hja misselik. „'k Scill de ienichste wol net wêze," tinkt hja den.
„En hoe stiet dêt ek wer yn 'e bibel?" tinkt hja... „Oer myn
eachappel oan reitsje. Den sil het wol goed," tinkt hja.
Mar!... en den draeije har tinzen wer! Einleas! De fam fen
tante Gré, fen tante Fine, fen tante Ger! 'n ploegje mar, op 'e mil-
joenen deaden. De skildersfeint ût Dûtsklân wist het net iens.
Hy hie syn hânlangers. De dûtse soldaeten dy 't net meidwaen
woene oan het fusilleren fen 't ûnergrounse folk, forsopen hja.
Om het „Scholtenshûs," (Greens) leine hja. Yn 'e greft! Harn, maeten
Krekt, as yn '40, oan 'e oaslût dyk. Dêr, de iene ploeg dûtsers
de oare ploeg op driuw! Help! Us folk, (yn 'e bunkers)
rattele het volk sa, fen 'e dyk. Hja dreunne dêr kreas, yn 't
wetter. 't Kader, idem. Hwent, dêt folk wist fen wânten...
En, jûn soldaet? Och, goede (mammen) en ferwedeling Anke, hearde soks. Hja, seach al
lynrich, einleaze, Sieten d'r ûnder... rigels, prachtige hynders! Mei jong
kreaze manlue d'r op. De measten, hâlden harn eigen hynders
net allinnich, mar ek, nog een oar hynder (hâlden hja) fêst! Kloften en
kloften rounen de dyk del, yn '40. Anke seach 't, ût de eachshoeken oan, hwet
er neist har barde....